

ANYA MEG A LÁNYA

(Ebben a történetben ez-
által költött neveket, illetve
monogramokat szerepelnek,
így kívánja az íllemt.)

Nyúlánk, barna lány jött
velem szemben a járdán.
Ernyője alól nézte az utat,
arcát alig láttam. Egymás
mellett haladtunk el és rám-
köszönt.

— Jó napot!
— Magának is — viszo-
noztam kedélyesen, és meg-
állítottam.

Visszaforodt.
— Mondja csak, azért kö-
szönt, mert ismer, vagy
újabbban érrefelé ez a szo-
kás?

— Látásból ismerem.
Anyám sokat mesélt magá-
ról.

— Na, szentisten!
— Ne ijedjen meg, szé-
peket mondott.

— Hízelgő rám nézve.
Csak a papája mit szól eh-
hez?

— Tudja, kinek a lánya
vagyok?

— Ismerős, ismerős, de
hát nem... nem tudom.

— A Jutka anyám leány-
kori neve.

— A Jutka! — csudálko-
zom nagyot, egészen meg-
szégyelltem magam.

Nevetett.
— Na és az én nevem?
Megmondta.

— A tiéd?
— Jutka.

— Szervusz.
— Üdvözlöm.

— Ne üdvözzölj. Igaz, hogy
most nem koccinthatunk a
pertuivásra, csak esővízzel.

— Szervusz.
— Hová mész?

— Haza.

— Anyukád otthon van?
— Csak estére jön meg.

— Mond meg, hogy me-
gyek.

— Jó.

— Ja az ám, a mamáék
házában laktok?

— Ott.

Elindult. Most már rá-
ismertem benne az anyjára,
aki olyan volt, mikor utol-
jára találkoztunk, mint most
a lánya. Fess, barna bőrű,
fekete szemű és olyan bűgő
hangon énekelt, hogy néha
tátva felejtettem a szamat.

Kereskedő szakmát tanult
és kiszolgáló volt a Ha-Ha
cipőüzletben, azután elke-
rült valamelyik maszek dro-
geriárhoz. Az anyjával élt,
mert apja elhalt, leütötte ke-
rékpárjáról egy részeg sofőr
a teherautóval. Náluk ta-
nyáztunk szinte minden este,
tettük a szepet a lányos
háznál. Kevés sikerrel. Elég
bárdolatlanok voltunk és a
jövőkön is egészen bizonyta-
lannak ígérkezett. A mama
jó partit akart az egyszem
lányának. Egy vasutashoz
adta, aki nem is a pályán,
hanem az irodában tette a
szolgálatot.

Ez a háború végén tör-
tént. Később elkerültünk a

SIKLÓS JÁNOS:

A körtöltésen kívül

szülői háztól, Jutkaék is.
Csak az özvegyasszony ma-
radt a telepen.

Elfojtott izgalommal nyi-
tottam be a kapun. Nem jár-
tam itt a háború óta. Most
alig ismertem rá a kicsi kis
udvarra. Azelőtt virágok
voltak itt a kapu mögött,
most meg egy kamraféle
épült ide. Bekopogtam. Te-
rebélyes, kendős asszony
nyitott ajtót, fakó arcát
hosszrúncok irdalták mind-
két oldalán, le a szája szeg-
letéig. Tétován rámosoly-
gott, azután nevemen szólí-
tott:

— Gyere be!

Alig tudtam legyűrni meg-
döbbenésem. Talán nem is
sikerült, mert rákérdezett:

— Ugye, nagyon megöre-
gedtem?

— Á, dehogy.

— Tudom, csak az idő
járt el fölöttem.

— Itt a fiam, Na, mutat-
kozzál be.

— B. Zoltán — mondja
katonásan a nevét a vékony,
hosszú fiú.

— Már hatodikos.

Álított zavarlan az
ajtóban, mint aki nem tud-
ja, hogy mit kezdjen magá-
val.

— Na gyere beljebb, üljél
már le. Jutka mondta, hogy
összeismerkedtetek.

— Elárulta, hogy szépe-
ket mesélt rólam.

Rám néz, egészen furcsán,
olyan szomorúan, mintha
halni készülné.

— Nagyon szépeket me-
séltem rólad, Lacikám.

— Pedig nem is érdemlem
meg.

Elfordult, Törölgeti az ar-
cát.

— Ne gyerekeskedjél, ki-
nevet a fiad.

— Nincs férjem — fordul
felém. Ötvenhatban ki-
szökött egy fiatal ribanccal.

— Rosszul éltetek?

— Rosszul. Nagyon.

— Hát akkor meg, egye-
nesen szerencse.

— Magam küszködök.
Anyámat tavaly temettem el.

Nem a régi, szedett-vedett
bútorok ezek, a csillár sem
a régi. Velűrszőnyeggel bo-
ritott a padló is.

— Kiköltöztöm ide vissza.
Most már értem. Ez ma-
radt a házasságból, ami itt
van.

— Zolika napközis.

— Jutka?

— Tanárképzős. Biológia-
kémia szakos. Harmadéves.

— Örülsz neki?

— Talán majd ő segít, ha
végez.

— Hol dolgozol?

— Az élikiskernél.

Zoli idegenül nézegetett,
méregetett. Különösen ami-
kor az anyja keresztneve-
men szólított és fekete-kávé-
val traktált.

— Nagyon szép a lányod.

— Igazán jó gyerek.

— Majd bekötik a fejét,
elviszik.

— Azt megnézem én is,
hogy ki lesz az.

— Csak ne nagyon néz-
zed te. Inkább ő nézze. Az
a baj, hogy a mamák he-
lyenként annyira néznek,
mintha ők mennének férj-
hez.

— Ne járjon úgy, mint én.
— Ezt előre nem lehet ki-
számítani.

Beszélgeltünk. Régi
emlékekről, közös ismerő-
sokről, érdekes csínyekről,
de én mégiscsak idegenül
éreztem magamat abban a
szobában. Annak tűnt az
asztal másik végén ülő nő is.
Mintha életemben először
láttam volna, és szinte evett
a méreg, hogy miért is men-
tem oda.

— Szótlan vagy. Megvál-
toztál?

— Nem én.

— Csak, ugye furcsa az
egész. Megmondom őszin-
tén, nem is örültem, hogy
eljössz. Nem akartam veled
találkozní. Nagyon megöre-
gedtem én már.

— Hát a Jutka lányod?

— Meglepődött. Eszrevet-
te, hogy nem is figyeltem a
szavára.

— Délutáni foglalkozásuk
van.

— Olyan ez a lány, mint
te.

— Régen voltam én olyan.
Azt hitted ugye, bejössz ide
és huszonegy évet visszalep
az idő.

— Ugyan már!...

— Azok már csak emlé-
kek.

— Miért nem keresel fér-
jet?

— Arról aztán szó sem le-
het, úgy vágom ki a pasast,
hogy...

— Ugyan, Zolika, milyen
beszéd ez.

— Érttem.

— A történelem ismétlő-
dik. A lányom olyan, mint
én voltam a te emlékeze-
tedben.

— A történelem nem is-
métlődik. Van körforgás, és
de spirális, mindig fölfelé
halad.

— Ezt nem értem.

— Pedig itt minden föl-
felé halad. A lányodból pél-
dál tanár lesz.

Újra sírt...

Következik: Utolsó évek

Huszonkét népbiztos arcképe

Az idő kimondta a meg-
fellebbezhetetlen ítéletet az
őreg Tamakovics-ház felett
is. A Lenin körút, a Bajcsy-
Zsilinszky utca és a Károlyi
utca négyszögében nemsoka-
ra egy nagy üres tér lesz,
míg az építők egy modern,
soklakásos új házat nem
emelnek oda. A lakók —
utóbb már csak harman vol-
tak — még a tavasz elején
elköltöztek más lakásokba.

Volt köztük egy, aki vég-
képp nem akart elmenni,
pedig szép lakást kapott a
Lenin körúton. Decemberben
történt a kiutalás mégis
március 24-ig minden éjsz-
ka visszajárt a régi lakásba.

Ötven esztendő emléke húz-
ta vissza mint a mágnes.
Itt voltak a "kincsei" amit
meg sem próbált elszállíta-
ni.

Szolgált
a Vörös Hadseregben

Özvegy Kazinczy Pálné,
az őreg ház őreg mestere me-
sélte Regdon Béláról: az utcán
kószált éjszakákban át, nem
szeretett az új lakásban s
éppen haza akart térni
megégyeszer a régi házba,
amikor március 24-én éjfél
közül az ajtó közelében szív-
szélhűdés érte a 73 éves asz-
talosmestert, s meghalt. Ro-
kona, hozzátartozója nem
volt Szegeden, napokba telt,
amíg pesti öccse előkerült.

A zárkózott remete életű
őreg asztalosmesterről most
márfél hónappal temetése
után faggatom ismerőseit.

Milyen ember is volt? Sós
Károly egyetlen szegedi ba-
rátja is azt mondja, amit
özvegy Kazinczy Pálné. Külön-
sen furcsa természetű birt.

Az első világháború alatt
szolgált a Vörös Hadsereg-
ben de arról nem tudnak,
hogy valaha is a Magyar
Kommunista Párt tagja lett
volna. Mégis — emlékezik
Sós Károly veterán — bará-
taim mindig a város üldözöt-
teit, a kommunisták közül
válogatta a múltban. És so-
ha nem árult el senkit. Ka-
zinczy Pálné emlékszik arra,
hogy hajdani műhelyében,
amikor még dolgozott a há-
míncas években, sokat ta-
lálkoztak idegen a környé-
ken sosem látott emberek.

Gyűléseztek, néha énekeltek
is. Pedig nagy bátorság kel-
lett ehhez. A ház kapuja a
rendőrség ablakára nyílt s
abban az időben minden

rendőr legfőbb álma volt,
hogy nyakoncsipjen egy ele-
ven kommunistát.

Két vagon kincs...

Később elmaradtak a ré-
gi barátok, legtöbbjük már
nem él. S az őreg mester
magányosan kószált tovább
a szegedi utcákban. Egyre
több szenvedéllyel adózott
régii hobbijának: gyűjtött
mindent, sok semmiségnek
látszó holmit is. Halála után,
amikor felnyitották lakását
annyi könyvet, régi újságot
iratot találtak ott, hogy öz-
vegy Kazinczy Pálné szerint két
vagon is megtelt volna azok-
kal.

Senki sem válogatta át a
papírhalmazt, s a temetés
után minden egy-kettőre a
MEH-hez, másnap pedig már
a zúzdába került. Regdon
Béla azonban mégis hátra-
hagyott valamit, amit negy-
venhat esztendeig tan legfel-
tettebb kincsként őrzött. Mű-
helye felett egy magas tetőtár-
tó oszlop vállán a mihály-
teleki Új Élet Tsz tagjai —
akik elvállalták a bontást —
megtalálták az 1919-es Ma-
gyar Tanácsköztársaság 22
népbiztosának korabeli fény-
képét. Marx és Engels fény-
képei mellett ott voltak a
csomagban Rosa Luxemburg
és Karl Liebknecht nemzet-
közileg ismert kommunista
forradalmárok fényképei is.

Köszönet illeti
az Új Élet tagjait

Múzeumi szakemberek sze-
rint ilyen egységes arckép-

ez az őreg ház őreg mestere me-
sélte Regdon Béláról: az utcán
kószált éjszakákban át, nem
szeretett az új lakásban s
éppen haza akart térni
megégyeszer a régi házba,
amikor március 24-én éjfél
közül az ajtó közelében szív-
szélhűdés érte a 73 éves asz-
talosmestert, s meghalt. Ro-
kona, hozzátartozója nem
volt Szegeden, napokba telt,
amíg pesti öccse előkerült.

A zárkózott remete életű
őreg asztalosmesterről most
márfél hónappal temetése
után faggatom ismerőseit.

Milyen ember is volt? Sós
Károly egyetlen szegedi ba-
rátja is azt mondja, amit
özvegy Kazinczy Pálné. Külön-
sen furcsa természetű birt.

Az első világháború alatt
szolgált a Vörös Hadsereg-
ben de arról nem tudnak,
hogy valaha is a Magyar
Kommunista Párt tagja lett
volna. Mégis — emlékezik
Sós Károly veterán — bará-
taim mindig a város üldözöt-
teit, a kommunisták közül
válogatta a múltban. És so-
ha nem árult el senkit. Ka-
zinczy Pálné emlékszik arra,
hogy hajdani műhelyében,
amikor még dolgozott a há-
míncas években, sokat ta-
lálkoztak idegen a környé-
ken sosem látott emberek.

Gyűléseztek, néha énekeltek
is. Pedig nagy bátorság kel-
lett ehhez. A ház kapuja a
rendőrség ablakára nyílt s
abban az időben minden

rendőr legfőbb álma volt,
hogy nyakoncsipjen egy ele-
ven kommunistát.

Két vagon kincs...

Később elmaradtak a ré-
gi barátok, legtöbbjük már
nem él. S az őreg mester
magányosan kószált tovább
a szegedi utcákban. Egyre
több szenvedéllyel adózott
régii hobbijának: gyűjtött
mindent, sok semmiségnek
látszó holmit is. Halála után,
amikor felnyitották lakását
annyi könyvet, régi újságot
iratot találtak ott, hogy öz-
vegy Kazinczy Pálné szerint két
vagon is megtelt volna azok-
kal.

Senki sem válogatta át a
papírhalmazt, s a temetés
után minden egy-kettőre a
MEH-hez, másnap pedig már
a zúzdába került. Regdon
Béla azonban mégis hátra-
hagyott valamit, amit negy-
venhat esztendeig tan legfel-
tettebb kincsként őrzött. Mű-
helye felett egy magas tetőtár-
tó oszlop vállán a mihály-
teleki Új Élet Tsz tagjai —
akik elvállalták a bontást —
megtalálták az 1919-es Ma-
gyar Tanácsköztársaság 22
népbiztosának korabeli fény-
képét. Marx és Engels fény-
képei mellett ott voltak a
csomagban Rosa Luxemburg
és Karl Liebknecht nemzet-
közileg ismert kommunista
forradalmárok fényképei is.

Köszönet illeti
az Új Élet tagjait

Múzeumi szakemberek sze-
rint ilyen egységes arckép-

ez az őreg ház őreg mestere me-
sélte Regdon Béláról: az utcán
kószált éjszakákban át, nem
szeretett az új lakásban s
éppen haza akart térni
megégyeszer a régi házba,
amikor március 24-én éjfél
közül az ajtó közelében szív-
szélhűdés érte a 73 éves asz-
talosmestert, s meghalt. Ro-
kona, hozzátartozója nem
volt Szegeden, napokba telt,
amíg pesti öccse előkerült.

A zárkózott remete életű
őreg asztalosmesterről most
márfél hónappal temetése
után faggatom ismerőseit.

Milyen ember is volt? Sós
Károly egyetlen szegedi ba-
rátja is azt mondja, amit
özvegy Kazinczy Pálné. Külön-
sen furcsa természetű birt.

Az első világháború alatt
szolgált a Vörös Hadsereg-
ben de arról nem tudnak,
hogy valaha is a Magyar
Kommunista Párt tagja lett
volna. Mégis — emlékezik
Sós Károly veterán — bará-
taim mindig a város üldözöt-
teit, a kommunisták közül
válogatta a múltban. És so-
ha nem árult el senkit. Ka-
zinczy Pálné emlékszik arra,
hogy hajdani műhelyében,
amikor még dolgozott a há-
míncas években, sokat ta-
lálkoztak idegen a környé-
ken sosem látott emberek.

Gyűléseztek, néha énekeltek
is. Pedig nagy bátorság kel-
lett ehhez. A ház kapuja a
rendőrség ablakára nyílt s
abban az időben minden

rendőr legfőbb álma volt,
hogy nyakoncsipjen egy ele-
ven kommunistát.

Két vagon kincs...

Később elmaradtak a ré-
gi barátok, legtöbbjük már
nem él. S az őreg mester
magányosan kószált tovább
a szegedi utcákban. Egyre
több szenvedéllyel adózott
régii hobbijának: gyűjtött
mindent, sok semmiségnek
látszó holmit is. Halála után,
amikor felnyitották lakását
annyi könyvet, régi újságot
iratot találtak ott, hogy öz-
vegy Kazinczy Pálné szerint két
vagon is megtelt volna azok-
kal.

Senki sem válogatta át a
papírhalmazt, s a temetés
után minden egy-kettőre a
MEH-hez, másnap pedig már
a zúzdába került. Regdon
Béla azonban mégis hátra-
hagyott valamit, amit negy-
venhat esztendeig tan legfel-
tettebb kincsként őrzött. Mű-
helye felett egy magas tetőtár-
tó oszlop vállán a mihály-
teleki Új Élet Tsz tagjai —
akik elvállalták a bontást —
megtalálták az 1919-es Ma-
gyar Tanácsköztársaság 22
népbiztosának korabeli fény-
képét. Marx és Engels fény-
képei mellett ott voltak a
csomagban Rosa Luxemburg
és Karl Liebknecht nemzet-
közileg ismert kommunista
forradalmárok fényképei is.

Köszönet illeti
az Új Élet tagjait

Múzeumi szakemberek sze-
rint ilyen egységes arckép-

ez az őreg ház őreg mestere me-
sélte Regdon Béláról: az utcán
kószált éjszakákban át, nem
szeretett az új lakásban s
éppen haza akart térni
megégyeszer a régi házba,
amikor március 24-én éjfél
közül az ajtó közelében szív-
szélhűdés érte a 73 éves asz-
talosmestert, s meghalt. Ro-
kona, hozzátartozója nem
volt Szegeden, napokba telt,
amíg pesti öccse előkerült.

A zárkózott remete életű
őreg asztalosmesterről most
márfél hónappal temetése
után faggatom ismerőseit.

Milyen ember is volt? Sós
Károly egyetlen szegedi ba-
rátja is azt mondja, amit
özvegy Kazinczy Pálné. Külön-
sen furcsa természetű birt.

Az első világháború alatt
szolgált a Vörös Hadsereg-
ben de arról nem tudnak,
hogy valaha is a Magyar
Kommunista Párt tagja lett
volna. Mégis — emlékezik
Sós Károly veterán — bará-
taim mindig a város üldözöt-
teit, a kommunisták közül
válogatta a múltban. És so-
ha nem árult el senkit. Ka-
zinczy Pálné emlékszik arra,
hogy hajdani műhelyében,
amikor még dolgozott a há-
míncas években, sokat ta-
lálkoztak idegen a környé-
ken sosem látott emberek.

Gyűléseztek, néha énekeltek
is. Pedig nagy bátorság kel-
lett ehhez. A ház kapuja a
rendőrség ablakára nyílt s
abban az időben minden

rendőr legfőbb álma volt,
hogy nyakoncsipjen egy ele-
ven kommunistát.

Két vagon kincs...

Később elmaradtak a ré-
gi barátok, legtöbbjük már
nem él. S az őreg mester
magányosan kószált tovább
a szegedi utcákban. Egyre
több szenvedéllyel adózott
régii hobbijának: gyűjtött
mindent, sok semmiségnek
látszó holmit is. Halála után,
amikor felnyitották lakását
annyi könyvet, régi újságot
iratot találtak ott, hogy öz-
vegy Kazinczy Pálné szerint két
vagon is megtelt volna azok-
kal.

rendőr legfőbb álma volt,
hogy nyakoncsipjen egy ele-
ven kommunistát.

Két vagon kincs...

Később elmaradtak a ré-
gi barátok, legtöbbjük már
nem él. S az őreg mester
magányosan kószált tovább
a szegedi utcákban. Egyre
több szenvedéllyel adózott
régii hobbijának: gyűjtött
mindent, sok semmiségnek
látszó holmit is. Halála után,
amikor felnyitották lakását
annyi könyvet, régi újságot
iratot találtak ott, hogy öz-
vegy Kazinczy Pálné szerint két
vagon is megtelt volna azok-
kal.

Senki sem válogatta át a
papírhalmazt, s a temetés
után minden egy-kettőre a
MEH-hez, másnap pedig már
a zúzdába került. Regdon
Béla azonban mégis hátra-
hagyott valamit, amit negy-
venhat esztendeig tan legfel-
tettebb kincsként őrzött. Mű-
helye felett egy magas tetőtár-
tó oszlop vállán a mihály-
teleki Új Élet Tsz tagjai —
akik elvállalták a bontást —
megtalálták az 1919-es Ma-
gyar Tanácsköztársaság 22
népbiztosának korabeli fény-
képét. Marx és Engels fény-
képei mellett ott voltak a
csomagban Rosa Luxemburg
és Karl Liebknecht nemzet-
közileg ismert kommunista
forradalmárok fényképei is.

Köszönet illeti
az Új Élet tagjait

Múzeumi szakemberek sze-
rint ilyen egységes arckép-

ez az őreg ház őreg mestere me-
sélte Regdon Béláról: az utcán
kószált éjszakákban át, nem
szeretett az új lakásban s
éppen haza akart térni
megégyeszer a régi házba,
amikor március 24-én éjfél
közül az ajtó közelében szív-
szélhűdés érte a 73 éves asz-
talosmestert, s meghalt. Ro-
kona, hozzátartozója nem
volt Szegeden, napokba telt,
amíg pesti öccse előkerült.

A zárkózott remete életű
őreg asztalosmesterről most
márfél hónappal temetése
után faggatom ismerőseit.

Milyen ember is volt? Sós
Károly egyetlen szegedi ba-
rátja is azt mondja, amit
özvegy Kazinczy Pálné. Külön-
sen furcsa természetű birt.